

000417-1

Našel jsem v jedné knížce kouzelnou větu: „Byl to svět vyživovaný časem.“ (Je to k nalezení in: J.G.Ballard: Mýty blízké budoucnosti. Naklad. Winston Smith, Praha 1994, str. 41.) Připomíná to Sofokla, který nechá Aianta říci, že nezměrný čas „rodí“ vše skryté a pak ono zjevné opět skrývá, ale Ballardova formulace je nejen opatrnější, ale také přesnější. Svět jistě není stvořen časem, přinejmenším nikoli tak, že by každá vesmírná chvíle byla přímou kreací času, který by se tak stal jakoby tvůrcem, stvořitelem. Vskutku platí spíše to, že čas představuje zdroj výživy pro trvání a vůbec pohyb světa. V tomto pohybu je vždycky mnoho zbytků, reliktnů minulého „života“ (a tu ovšem nemíníme považovat všechno za oživené, takže slovo „život“ je jen metafora - lépe a přesněji bychom mluvili o „bytí“, což ovšem zase redukuje svět na událostná dění, zatímco vedle pravých událostí je svět plný pseudo-událostí, tj. událostí nepravých, agregativních, vnitřně neintegrováných, jen setrvačných).

(Písek, 000417-1.)